

Sygn. akt XXI Pa 687/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Czyżewska
Sędziowie:	SO Monika Sawa SO Grzegorz Kochan (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marlena Skonieczna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa A. M. (1)

przeciwko Funduszowi (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 12 września 2017 roku sygn. akt VII P 269/16

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od Funduszu (...) w W. na rzecz A. M. (1) kwotę 13.997,60 (trzydzieści tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, a w pozostałym zakresie powództwo oddala.

Sygn. akt XXI Pa 687/17

UZASADNIENIE

1. *stanowiska stron*

A. M. (1) w pozwie z 11 marca 2016 r., sprecyzowanym pismem z 18 kwietnia 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej), wniósł o zasądzenie od Funduszu (...) w W. kwoty 15.774,79 zł, na co składały się niezaspokojone roszczenia pracownicze z tytułu wynagrodzenia za lipiec, sierpień i wrzesień 2014 r. w kwotach po 4.210,18 zł brutto oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (23 dni) w kwocie 3.144,25 zł brutto.

Fundusz (...) w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

2. *wyrok Sądu I instancji*

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 12 września 2017 r. zasądził od Funduszu (...) na rzecz A. M. (1) 15.774,79 zł tytułem wynagrodzenia i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

3. ustalenia stanu faktycznego Sądu Rejonowego

A. M. (1) był zatrudniony u A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. P. od 4 maja 2009 r., w tym od 1 września 2009 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w wymiarze pełnego etatu, ostatnio na stanowisku dyrektora ds. technologii produkcji.

Od 1 stycznia 2014 r. wysokość wynagrodzenia powoda wynosiła kwotę 4.210,18 zł brutto miesięcznie.

22 września 2014 r. złożył A. P. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał w 31 grudnia 2014 r.

23 września 2014 r. A. P. złożył powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., jako przyczynę wskazując niewypełnianie obowiązków służbowych.

30 września 2014 r. pracownik złożył A. P. oświadczenie, w którym rozwiązał bez okresu wypowiedzenia łączącą strony umowę o pracę z powodów: nieterminowe płacenie pensji pracownikowi w okresie od 1 maja 2014 do 30 września 2014 r., przekraczanie norm czasu pracy, w szczególności za wrzesień 2014 r., zaniżanie pensji pracownikowi bez jego wiedzy i zgody, co zostało ustalone w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych poprzez sprawdzenie wysokości odprowadzanych składek ubezpieczeniowych.

Do 30 września 2017 r. pracownik nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego za 2013 rok w wymiarze 13 dni oraz za 2014 rok w wymiarze 10 dni.

A. P. wypłacił A. M. (1) wynagrodzenie za maj i czerwiec 2014 r. wypłacił powodowi z opóźnieniem. Pracodawca nie wypłacił pracownikowi wynagrodzenia za lipiec, sierpień i wrzesień 2014 r. ani ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2013 i 2014.

Formułując w oświadczeniu z 30 września 2014 r. zarzut „nieterminowego płacenia pensji” A. M. (2) miał na uwadze nieuiszczone wynagrodzenie za lipiec i sierpień 2014 r. oraz wynagrodzenie za maj i czerwiec tego roku wypłacone po terminie.

Wysokość ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiła 3.144,25 zł brutto.

30 września 2014 r. A. P. wystawił A. M. (1) świadectwo pracy. W treści tego dokumentu pracodawca wskazał, że pracownik był u niego zatrudniony w okresie od 4 maja 2009 r. do 30 września 2014 r. na stanowisku dyrektor ds. technologii produkcji, w wymiarze 1/2 etatu. W punkcie 3 pracodawca wskazał, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania dyscyplinarnego umowy z winy pracownika – art. 30 § 1 pkt 3, art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Natomiast w punkcie 4. określono, że pracownik wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 78 godzin, w tym za 78 godzin wypłacono ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Postanowieniem z 27 kwietnia 2015 r. (sygn. akt X GU 475/15) Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych ogłosił upadłość A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) obejmującą likwidację majątku dłużnika.

18 maja 2015 r. syndyk masy upadłości (...) A. P. w upadłości likwidacyjnej wystawił A. M. (1) kolejne świadectwo pracy, w którego treści wskazał, że pracownik był zatrudniony w okresie od 4 maja 2009 r. do 30 września 2014 r. u A. P. na stanowisku pracownika produkcji. W punkcie 3 świadectwa pracy syndyk wskazał, że stosunek pracy ustał w wyniku oświadczenia jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (art. 30 pkt 3 k.p.), zaś w punkcie 4 podpunkt 1, że w okresie zatrudnienia pracownik wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 12 dni (96 godzin).

Wyrokiem zaocznym z 1 czerwca 2015 r. (sygn. akt VII P 1546/14) Sąd Rejonowy m.st. Warszawy w W., VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od A. P. na rzecz A. M. (1) kwotę 12.630,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 20 października 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów (pkt I), ponadto m. in. nakazał A. P. dokonanie sprostowania świadectwa pracy A. M. (1) w pkt 1 w ten sposób, że w miejsce wpisu: „78 h (w tym 78 h wypłacono ekwiwalent pieniężny) wpisać „nie wykorzystał 10 dni urlopu wypoczynkowego w roku 2014 (pkt II).

Postanowieniem z 14 sierpnia 2015 r. (sygn. akt VII P 1546/14) Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie zawiesił postępowanie w sprawie oraz uchylił wyrok zaoczny z 1 czerwca 2015 r. Następnie postanowieniem z 3 grudnia 2015 r. (sygn. akt XXI Pz 333/15) Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy na skutek zażalenia powoda zmienił powyższe postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w punkcie 2 w ten sposób, że uchylił wyrok zaoczny z 1 czerwca 2015 r. w punkcie I, III, IV, V.

Pismem z 29 czerwca 2015 r. A. M. (1) zgłosił Sędziemu Komisarzowi w postępowaniu upadłościowym wierzytelności wobec A. P. w łącznej wysokości 30.025,38 zł. Zgłoszone przez A. M. (1) roszczenia nie zostały uznane na liście wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. A. M. (1) zwrócił się do Wojewódzkiego Urzędu Pracy w W. – Wydziału Funduszu (...) o wypłatę niezaspokojonych roszczeń pracowniczych z tytułu wynagrodzenia za pracę w lipcu, sierpniu i wrześniu 2014 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, w łącznej kwocie 15.774,79 zł.

W toku postępowania zainicjowanego indywidualnym wnioskiem A. M. (1), Wydział (...) pismem z 28 stycznia 2016 r. zwrócił się do P. L. – syndyka masy upadłości (...) A. P. w upadłości likwidacyjnej o przedłożenie dokumentów: oświadczenia o łącznej kwocie niezaspokojonych roszczeń pracowniczych pracowników, byłych pracowników, osób zatrudnionych lub osób, które były zatrudnione na innej podstawie niż stosunek pracy, w tym powoda, z wyszczególnieniem kwot, tytułów i okresów niewypłacania tych roszczeń osobie uprawnionej, informacji dotyczących potrąceń należności alimentacyjnych z wynagrodzenia oraz oświadczenia o przysługiwaniu zwalnianym pracownikom odpraw pieniężnych, o których mowa w art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami umów o pracę z przyczyn niedotyczących pracowników. (...) zawnioskował również o dostarczenie uwierzytelnionej kopii świadectwa pracy powoda.

W odpowiedzi na powyższe pismo, P. L. w piśmie z 3 lutego 2016 r. poinformował, że po dokonaniu ponownej analizy akt osobowych powoda ustalił, że pracownikowi nie przysługują żadne roszczenia o wypłatę świadczeń wobec upadłego.

Wniosek o zaspokojeniu roszczeń powoda P. L. wyprowadził z treści zawartej w oświadczeniu z 30 września 2014 r. wzmianki o nieterminowym wypłacaniu pensji – przyjął, że wynagrodzenie za pracę zostało powodowi wypłacone, jednak z opóźnieniem.

W piśmie datowanym na 15 lutego 2016 r. zawiadomiono A. M. (1) o odmowie wypłaty wnioskowanych świadczeń z Funduszu (...). W treści pisma wskazano, że w toku postępowania skierowano pismo do syndyka masy upadłości (...) A. P. w upadłości likwidacyjnej o przedłożenie zaświadczenia potwierdzającego wysokość niewypłaconych na rzecz powoda należności. W odpowiedzi syndyk poinformował, że A. M. (1) nie przysługiwały żadne roszczenia wobec upadłego. W ocenie (...), dowody załączone do wniosku nie były wystarczającym i jednoznacznym dowodem potwierdzającym uprawnienie do skorzystania przez powoda ze świadczeń określonych w ustawie.

Wyrokiem częściowym z 8 lutego 2017 r. (sygn. akt VII P 1546/14) Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił punkt II wyroku zaocznego z 1 czerwca 2015 r. i nakazał syndykowi masy upadłości (...) A. P. w upadłości likwidacyjnej dokonać sprostowania świadectwa pracy A. M. (1) w pkt 1 w ten sposób, że w miejsce wpisu „78 h (w tym za 78 h wypłacono ekwiwalent pieniężny) wpisać „nie korzystał”.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zebranych w aktach sprawy oraz w aktach osobowych powoda. Treść oraz prawdziwość tychże dokumentów nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, uwzględniając treść art. 245 k.p.c.

Strony nie kwestionowały również treści przedłożonych do akt sprawy kserokopii dokumentów, przez co okoliczności nimi stwierdzone Sąd Rejonowy uznał za bezsporne.

Sąd Rejonowy uwzględnił również dowód z zeznań świadka P. L. oraz z przesłuchania stron, w trybie art. 302 § 1 k.p.c. ograniczonego do przesłuchania powoda A. M. (1). Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować wiarygodność i moc dowodową zeznań świadka P. L.. Sąd dodał, że w świetle treści zeznań świadka, nie potwierdziła się wiarygodność jego stwierdzenia zawartego w piśmie z 3 lutego 2016 r., jakoby powodowi nie przysługiwały żadne roszczenia o wypłatę świadczeń wobec byłego pracodawcy. Jak zeznał świadek, wniosek ten wyprowadził on jedynie ze stwierdzenia zawartego w oświadczeniu powoda z 30 września 2014 r., iż pracodawca nie wypłacał powodowi wynagrodzenia w terminie. Natomiast, jak wskazywał sam powód przesłuchany w charakterze strony, formułując ten zarzut, miał na myśli fakt nieterminowego wypłacenia mu wynagrodzenia za maj i czerwiec 2014 r. oraz brak wypłaty wynagrodzenia w późniejszych miesiącach (tj. za lipiec, sierpień i wrzesień 2014 r.). Okoliczność ta została uwiarygodniona przez powoda za pomocą wydruku zestawienia operacji z rachunku bankowego, którego treść wskazywała, iż ostatni przelew z rachunku A. P. tytułem „Pensja za 05.2014” powód otrzymał 13 czerwca 2014 r.

W świetle powyższego, Sąd Rejonowy za wiarygodne uznał przesłuchanie powoda, albowiem pozostały materiał dowodowy sprawy uwiarygodnił twierdzenia powoda odnośnie do braku wypłaty przez jego byłego pracodawcę A. P. należności z tytułu wynagrodzenia za lipiec, sierpień i wrzesień 2014 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, które to należności nie zostały również uwzględnione przez syndyka na liście wierzytelności. Powód jednakże za pomocą dostępnego materiału dowodowego wykazał, iż był pracodawca nie wypłacił na jego rzecz należności objętych niniejszym powództwem. Sąd, mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznał tę okoliczność za udowodnioną.

4. ocena prawna Sądu I instancji

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest uzasadnione.

Sąd Rejonowy podkreślił, że art. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1256, dalej: „ustawa”), ustawa reguluje zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w razie niemożności ich zaspokojenia z powodu niewypłacalności pracodawcy. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy, w razie niewypłacalności pracodawcy podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu niezaspokojone roszczenia pracownicze wskazane w art. 12 ust. 2 ustawy, przy czym niektóre z roszczeń pracowniczych podlegają zaspokojeniu tylko za wskazany okres (ust. 3-6). Natomiast podstawową przesłanką zaspokojenia roszczeń pracownika jest wystąpienie niewypłacalności pracodawcy, który z tej przyczyny nie jest w stanie uregulować zaległości wobec pracownika. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy, niewypłacalność pracodawcy, o której mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi, gdy sąd upadłościowy, na podstawie przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego, wyda postanowienie o: 1) ogłoszeniu upadłości pracodawcy obejmującej likwidację majątku dłużnika; 2) ogłoszeniu upadłości pracodawcy z możliwością zawarcia układu; 3) zmianie postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika; 4) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, jeżeli jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania; 5) oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. Natomiast art. 3 ust. 2 ustawy stanowi, że datą niewypłacalności jest data wydania postanowienia sądu upadłościowego o ogłoszeniu upadłości pracodawcy, a także data postanowienia sądu upadłościowego o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, jeżeli jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Z kolei jak wynikało z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie, postanowieniem z 27 kwietnia 2015 r. (sygn. akt X GU 475/15) Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych ogłosił upadłość byłego pracodawcy powoda – A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. P., obejmującą likwidację majątku dłużnika. Datę tę, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1) w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy, uznać należało za datę niewypłacalności tego podmiotu.

W świetle art. 12 ust. 3 ustawy, roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 1, pkt 2 lit. a-c i lit. g oraz pkt 3 (to znaczy m. in. z tytułu wynagrodzenia za pracę) podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy.

Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 2 lit. d-f (to znaczy m.in. z tytułu ekwiwalentu pieniężnego urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 k.p. przysługujący za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy, oraz za rok bezpośrednio go poprzedzający) podlegają zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 12 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub w okresie nie dłuższym niż 4 miesiące następujące po tej dacie (ust. 5).

Sąd Rejonowy wskazał, że stosunek pracy powoda uległ rozwiązaniu 30 września 2014 r. Natomiast w niniejszym postępowaniu powód dochodził wynagrodzenia za lipiec, sierpień i wrzesień 2014 r., w łącznej kwocie 12.630,54 zł (4.210,18 zł x 3). Nadto powód dochodził od pozwanego kwoty 3.144,25 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w 2013 r. (13 dni) i w 2014 r. (10 dni).

Powód, jak wskazywano wcześniej, udowodnił za pomocą dostępnych środków dowodowych, iż były pracodawca nie uiścił na jego rzecz powyższych należności. Natomiast nie potwierdziło się prezentowane przez pozwanego stanowisko przeciwne, opierając się na oświadczeniu syndyka o braku roszczeń pieniężnych przysługujących powodowi wobec jego byłego pracodawcy. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że treść tego oświadczenia w odniesieniu do rzekomo nieprzysługujących powodowi roszczeń pieniężnych, była nieprawdziwa.

Jednocześnie okresy, za jakie powód żądał wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nie przekraczały okresów referencyjnych, określonych w art. 12 ust. 3 i 5 ustawy. Stosunek pracy powoda uległ rozwiązaniu 30 września 2014 r., tj. w okresie nieprzekraczającym 9 miesięcy od 27 kwietnia 2015 r., będącego dniem wystąpienia niewypłacalności pracodawcy.

Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy w przypadku wypłaty świadczeń ze środków Funduszu z tytułu roszczeń określonych w art. 12 ust. 2 pkt 1 i pkt 2 lit. a-c i lit. g łączna kwota świadczeń za okres jednego miesiąca nie może przekraczać przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, od dnia jego ogłoszenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, ogłaszanego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie natomiast z art. 14 ust. 2 ustawy, w przypadku wypłaty świadczenia z tytułu roszczenia określonego w art. 12 ust. 2 pkt 2 lit. e świadczenie nie może przekraczać kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

Sąd Rejonowy ubocznie dodał, że rozpoznanie niniejszej sprawy podlegało pod powołane wyżej brzmienie art. 14 ustawy sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1557), która weszła w życie 5 września 2017 r. Artykuł ten przed nowelizacją nie określał w sposób jednoznaczny daty, od której liczyć należało „poprzedni kwartał”, z którego wynagrodzenie było podstawą do obliczenia wysokości świadczeń należnych pracownikowi.

Sąd Rejonowy przyjął wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z kwartału poprzedzającego datę orzekania w niniejszej sprawie.

Zgodnie z komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 9 sierpnia 2017 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2017 r. (M.P. 2017 poz. 811), przeciętne wynagrodzenie w tymże kwartale wyniosło kwotę 4.220,69 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że wysokość objętych pozwem należności z tytułu wynagrodzenia za pracę (4.210,18 zł x 3) oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (3.144,25 zł) nie przekraczała zatem górnej granicy, określonej w wyżej powołanych przepisach.

Z powyższych przyczyn, Sąd Rejonowy uznając powództwo w całości za zasadne orzekł jak w wyroku, zasądając od pozwanego Funduszu (...) na rzecz powoda łączną kwotę 15.774,79 zł tytułem wynagrodzenia i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

6. apelacja pozwanego

Pozwany zaskarżył wyroku w części, tj. w zakresie roszczenia o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy za 2013 r., zarzucając naruszenie art. 12 ust. 2 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy poprzez zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 13 dni za 2013 r.

W związku z powyższym strona pozwana wniosła o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 13.997,60 zł

7. ocena prawna Sądu Okręgowego

Apelacja pozwanego była uzasadniona i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje ustalenia faktyczne poczynione na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, co czyni zbędnym ponowne i szczegółowe ich przywoływanie. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał i na tej podstawie wyciągnął trafne wnioski. Zresztą żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do apelacji pozwanego to Sąd Okręgowy był związany zakresem zaskarżenia wskazanym przez pozwanego, a zatem rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego sprowadzało się jedynie do ustalenia, czy zasadne było roszczenie powoda o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2013 rok.

W tym kontekście wskazać należy, że do 5 września 2017 r. art. 12 ust. 2 pkt 2 ppkt e o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1256) miał następujące brzmienie „zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne z tytułu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 k.p., należny za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy”. Ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1557) ustawodawca zmienił treść ww. przepisu, który obecnie ma następujące brzmienie „zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne z tytułu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 Kodeksu pracy, przysługującego za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy, oraz za rok bezpośrednio go poprzedzający”. Jednakże zgodnie z art. 3 ustawy zmieniającej w przypadku zaistnienia, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niewypłacalności pracodawcy, o której mowa w art. 3-6, art. 8 i art. 8a ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Z uwagi na fakt, że niewypłacalność pracodawcy w niniejszej sprawie została ustalona na dzień 27 kwietnia 2015 r., zastosowanie w sprawie miały przepisy ustawy w brzmieniu obowiązującym przed 5 września 2017 r.

W niniejszym przypadku, co między stronami nie było sporne, stosunek pracy między stronami ustał w 2014 roku. Biorąc pod uwagę treść art. 12 ust. 2 pkt 2 ppkt e ustawy w brzmieniu obowiązującym przed 5 września 2017 r., powód był uprawniony jedynie do uzyskania ze środków funduszu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2014 (rok, w którym ustał stosunek pracy). Powodowi nie przysługiwało natomiast roszczenie o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2013 rok.

Powód żądał zasądzenia tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop kwoty 3.144,25 zł za 23 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, w tym za 10 dni za 2014 r. oraz za 13 dni za 2013 r. Sąd Okręgowy obliczył, że ekwiwalent za jeden dzień urlopu wypoczynkowego przysługujący powodowi to 136,71 zł (3.144,25 zł : 23). Tym samym za 10 dni niewykorzystanego urlopu za 2014 rok powód powinien otrzymać ze środków funduszu kwotę 1367,06 zł tytułem ekwiwalent za urlop (10 x 136,71 zł).

Reasumując, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok zasądził na rzecz powoda kwotę 13.997,60 zł (ekwiwalent – 1367,06 zł oraz wynagrodzenie 12.630,54 zł) i oddalił powództwo w zakresie kwoty 1777,19 zł, której powód żądał tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop za 2013 rok.

Monika Sawa Dorota Czyżewska Grzegorz Kochan